

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Q. T. T., e. č. X
st. přísl. X
pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2019, č. j. OAM-418/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2019, č. j. OAM-418/ZA-ZA11-HA13-2019, e. č. B008396 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o

neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany poté předně uvedl, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého pobytu na území České republiky, neboť pozbyl oprávnění k trvalému pobytu a byl mu udělen výjezdní příkaz. Následně se již žalovaný zabýval naplněním podmínek pro udělení jednotlivých forem azylu či doplňkové ochrany, a to na základě provedeného pohovoru se žadatelem a informací o zemi původu, které byly do správního spisu založeny.
3. V této souvislosti žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebyly zjištěny okolnosti svědčící o tom, že by byl v zemi původu pronásledován z důvodu uplatňování svých politických práv, popř. že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce do České republiky přicestoval již v roce 1996, přičemž se poté do Vietnamu opakovaně navracel na návštěvu příbuzných (naposledy v roce 2009), aniž by tam měl s orgány veřejné moci jakékoliv problémy.
4. Podle názoru žalovaného nelze považovat za azylově relevantní tvrzení žalobce, že nemohl svoji pobytovou situaci řešit jiným způsobem, než podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která slouží pouze k řešení těch životních situací, které jsou vymezeny v zákoně o azylu. Pokud chce žalobce svůj další pobyt na území legalizovat, může za tímto účelem využít některého z pobytových režimů zakotvených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
5. Dále se žalovaný zabýval rodinnými a soukromými poměry žalobce. Konkrétně žalovaný vycházel z toho, že žalobce má na území České republiky své rodiče, bratra, sestřenici, bratrance a nezletilé děti, přičemž jeho otec a bratr mají české státní občanství. Děti žalobce navštěvují základní školu v místě bydliště. Jejich matka se poslední dva roky nachází ve Švédsku, kde pracuje. Žalobce a jejich děti však navštěvuje. V současné době žalobce pracuje pro svoji rodinu a stará se o děti, které žijí od útlého věku v České republice a jsou zvyklé mluvit spíše česky, než vietnamsky. Uvedené skutečnosti však nejsou podle žalovaného důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Přestože každé nucené vycestování cizince lze považovat za zásah do soukromého a rodinného života, nejedná se v případě žalobce o zásah nepřiměřený.
6. Kromě výše uvedeného se žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjadřoval také k bezpečnostní situaci v zemi původu žadatele. Na základě opatřených informací dospěl k závěru, že žalobci v případě vycestování do Vietnamu nehrozí vznik vážné újmy ve smyslu dotčeného ustanovení zákona o azylu, protože případné pronásledování či represe ze strany orgánů veřejné moci se týká pouze určité skupiny osob, mezi které žalobce nepatří, protože nebyl nikdy politicky aktivní, resp. proti tamní vládě otevřeně nikdy nevystupoval.

III. Žaloba

7. V žalobě bylo namítáno, že skutkové a právní závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemají ve správním spisu oporu. K tomu žalobce doplnil, že ve správním řízení argumentoval pro udělení mezinárodní ochrany tím, že v České republice žije nepřetržitě od roku 1996, má zde rodinné vazby a někteří jeho rodinní příslušníci mají české státní občanství. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména ve vztahu povinnosti správního orgánu zabývat se tím, zda nedojde nuceným vycestováním žalobce k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
8. Kromě toho žalobce zpochybnil závěr žalovaného, že jeho trestní minulost svědčí o tom, že není v české společnosti dostatečně integrován. Naopak je podle žalobce v tomto směru nutné reflektovat jak dobu jeho dosavadního pobytu či existenci rodinných vazeb, tak skutečnost, že byl pohovor veden v českém jazyce, tedy bez přítomnosti tlumočníka. Přestože si žalobce je vědom trestné činnosti, které se v minulosti dopustil, nejedná se o okolnost, které by byla v nyní projednávané věci azylově relevantní.
9. Pokud se jedná o poznámku žalovaného, že k legalizaci pobytu na území České republiky lze využít některé formy pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, žalobce zdůraznil, že je potřeba posuzovat, z jakých důvodů mu nebylo pobytové oprávnění prodlouženo. Žalobce navíc argumentoval tím, že proti danému rozhodnutí podal žalobu ve správním soudnictví.
10. Závěrem žalobce doplnil, že žalovaný se vůbec nevyjádřil k bezpečnostní situaci ve Vietnamu, a to ve vztahu k tzv. navrátilcům neboli neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu. V tomto směru žalobce dále odkázal na zprávu Freedom House – Svoboda ve světě z roku 2017, která nebyla při vydání napadeného rozhodnutí použita, přestože z jejího obsahu vyplývá, že neúspěšní žadatelé o azyl v zahraničí mohou být po návratu do vlasti repatriováni, šikanováni či dokonce uvězněni. O tom podle žalobce svědčí skutečnost, že v roce 2016 bylo osm lidí odsouzeno k trestu odnětí svobody poté, co byli zadrženi na moři australskými orgány veřejné moci a navráceni do Vietnamu. Uvedené riziko nelze podle žalobce zpochybnit pouze tím, že v minulosti do vlasti dobrovolně vycestoval v době, kdy byl držitelem povolení k pobytu.
11. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, žalovaný k tomu doplnil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, včetně aktuálních informací o zemi původu. Skutečnost, že žalobce podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany usiloval o legalizaci svého pobytu v České republice, vyplývá z jeho pobytové minulosti a obsahu pohovoru, který s ním byl ve správním řízení proveden.

13. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobcem odkazované ustanovení zákona o azylu týkající se tzv. překážek vycestování bylo platné pouze do roku 2006. Stejně tak nemůže být existence rodinného a soukromého života žalobce důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Z napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaný se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zabýval. Žalovaný nespatřuje žádný azylově relevantní důvod, proč by soukromý a rodinný život žalobce měl být realizován právě v ČR. Nezákonnost rozhodnutí ve věci pak podle žalovaného nelze dovozovat pouze z toho, že v něm bylo poukázáno na trestní minulost žalobce, a to v kontextu posouzení míry jeho integrace v české společnosti.
14. Současně žalovaný připomněl, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání trestného činu, v důsledku čehož mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Argumentace žalobce je navíc v tomto směru neurčitá. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že žalobce podal proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu odvolání a následně žalobu ve správním soudnictví, o které již bylo v neprospěch žalobce rozhodnuto (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2019, č.j. 30 A 210/2016-54). Závěrem žalovaný uvedl, že si za účelem vydání napadeného rozhodnutí opatřil dostatek aktuálních informací o zemi původu, přičemž žalobce jejich doplnění ve správním řízení nenavrhoval. Není navíc zřejmé, jak by se vietnamské státní orgány mohly dozvědět o tom, že žalobce usiloval o udělení mezinárodní ochrany v České republice, neboť příslušné orgány veřejné moci vedoucí azylové řízení jsou vázány povinností mlčenlivosti.
15. Žalovaný proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

16. Ve správním spisu se nachází předávací protokol obsahující kopii cestovního dokladu žalobce, záznam o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru k dané žádosti ze dne 6. 5. 2019.
17. Z těchto podkladů mimo jiné vyplývá, že žalobce do České republiky přicestoval v roce 1996 za svými rodiči. Od té doby ve Vietnamu opakovaně navštívil další členy své rodiny, naposledy v roce 2009, a to na dobu šest až osm měsíců. Bydlení si tehdy zajistil u svého strýce. V minulosti měl žalobce povolen trvalý pobyt v České republice, přičemž jeho otec a bratr mají české státní občanství. V současné době žalobce žije se svou rodinou v Brně, kde provozují obchod s potravinami.
18. Ke zrušení povolení k trvalému pobytu a vydání výjezdního příkazu došlo proto, že se žalobce dopustil trestné činnosti (2015 a 2017) a byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Trestná činnost žalobce spočívala v tom, že řídil pod vlivem alkoholu. Naposledy dostal trest odnětí svobody v délce 16 měsíců, který vykonal. Neměl uložen trest vyhoštění. Má za to, že svoji pobytovou situaci nemohl řešit jinak, než podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jiné možnosti, jak svůj pobyt legalizovat, však nezjišťoval.
19. Žalobce chce zůstat v České republice, protože tady má rodinu. Stará se o své nezletilé děti, které chodí do školy v blízkosti jejich bydliště. V případě vycestování by přišly o otce, přičemž jejich matka (manželka žalobce) pracuje v současné době ve Švédsku. Občas ale jezdí za rodinou. Děti se narodily v České republice a neumí dobře vietnamsky. Na dotaz, zda by se rodiče žalobce mohli o děti postarat v době jeho

vycestování, žalobce odpověděl, že vycestuje, pokud to bude nezbytné. Žalobce neví, zda by se o děti mohla starat jejich matka, a to také ve Švédsku, kde v současné době pobývá. V případě návratu do Vietnamu by žalobce mohl požádat své příbuzné o pomoc.

20. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly do správního spisu založeny následující podklady: opisy z evidence rejstříku trestu fyzických osob; výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR; Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 28. 1. 2019 – Údaje o zemi – Vietnam; Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019 – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vietnam.
21. Součástí spisové dokumentace je rovněž protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 9. 8. 2019, ze kterého vyplývá, že žalobce byl poučen o svých procesních právech ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na dotaz úřední osoby se poté žalobce seznámil s jednotlivými podklady pro rozhodnutí a nenavrhoval jejich doplnění. Stejně tak žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti nebo informace rozhodné pro posouzení podané žádosti.
22. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
24. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
26. Žaloba **není důvodná**.
27. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný dostatečně neposoudil, zda v důsledku neudělení mezinárodní ochrany a nuceného vycestování do země původu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, což by mohlo být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se v tomto ohledu zabýval pouze nesplnění podmínek pro udělení některé formy azylu, nikoliv existencí možných překážek vycestování, které lze za současného právního stavu dovozovat z důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

28. Pokud se jedná o namítaný zásah do soukromého a rodinného života (čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod), krajský soud předně připomíná, že se jedná o základní právo relativní povahy, do kterého může být v určitých (zákonem stanovených) případech zasazeno, pakliže je dodržen požadavek nezbytnosti a přiměřenosti. V nyní projednávané věci žalobce pobývá na území České republiky od roku 1996 spolu se svoji rodinou, jejíž někteří příslušníci jsou státní občané České republiky. Sám žalobce byl držitelem povolení k trvalému pobytu, které však pozbyl v důsledku spáchání trestné činnosti, což ostatně ve správním řízení výslovně označil jako důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V současné době žalobce pracuje v rodinném obchodu a stará se o své tři nezletilé děti (rok narození 2010, 2012 a 2014), které se sice narodily v České republice, ale mají vietnamské státní občanství.
29. Krajský soud nepochybně, že žalobce má nepochybně na českém území vytvořeny za dlouhou dobu svého pobytu silné rodinné vazby, o čemž svědčí také jeho společné soužití s jeho blízkými příbuznými. Na druhou stranu nelze opomenout, že jednotlivé formy mezinárodní ochrany skutečně nemají sloužit jako náhrada za některá z pobytových oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců, která žalobce vlastní vinou pozbyl nebo se o jejich získání nepokusil, ať už v důsledku nezájmu, nebo z neznalosti právních předpisů. Ačkoliv žalobce tvrdí, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo jeho jediným východiskem, neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by nemohl svůj pobyt na českém území legalizovat jiným způsobem, byť za cenu dočasného vycestování do země původu.
30. K tomu je vhodné doplnit, že samotné vycestování žalobce na základě výjezdního příkazu a v důsledku neudělení mezinárodní ochrany mu nebrání v tom, aby se do České republiky v budoucnu navrátil. Na rozdíl od správního vyhoštění, které je spojeno s časově vymezeným a zpravidla dlouhodobým zákazem vstupu a pobytu na území, neudělení mezinárodní ochrany není překážkou pro získání pobytového oprávnění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, a ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
31. V této souvislosti krajský soud dodává, že žalobce je zdravou osobou v produktivním věku, přičemž ve Vietnamu žijí jeho další rodinní příslušníci, u kterých ostatně v minulosti po dobu několika měsíců pobýval. Sám ostatně potvrdil, že by mu byla poskytnuta pomoc ze strany rodiny žijící v zemi původu, pokud by byl nucen z České republiky vycestovat.
32. Nelze dále opomenout, že žalobce namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života rovněž s odkazem na skutečnost, že v České republice žije se svými nezletilými dětmi, které se zde narodily. V případě návratu žalobce do vlasti by tak děti přišly o otce nebo by musely vycestovat společně s ním, ačkoliv neumí dobře vietnamsky. Přestože se žalovaný těmito okolnostmi zabýval v napadeném rozhodnutí spíše okrajově, dává mu krajský soud za pravdu v tom, že neudělení mezinárodní ochrany nemá v tomto případě za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, a to při zohlednění nutnosti respektovat nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

33. Jak již bylo uvedeno, žalobci v zásadě nic nebrání v tom, aby si v budoucnu svůj pobyt na území České republiky legalizoval prostřednictvím některého druhu pobytového oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců, neboť z jeho tvrzení a podkladů ve správním spisu nevyplývá, že by mu bylo uděleno správní vyhoštění nebo trest vyhoštění. V případě návratu do vlasti mohou nezletilé děti žalobce vycestovat s ním, aniž by byla vlivem případné pomoci rodinných příslušníků žijících ve Vietnamu důvodná obava z toho, že o ně nebude z hlediska realizace základních životních potřeb postaráno. Přestože žalobce vypověděl, že děti umí lépe česky, nelze z toho dovodit, že by se vietnamsky vůbec nedorozuměly, a to ani v případě, že by v zemi svého původu se žalobcem delší dobu setrvaly.
34. Kromě toho nelze vyloučit ani možnost vycestování žalobce s tím, že o jeho děti budou v České republice pečovat jejich blízcí příbuzní, se kterými ostatně od útlého věku žijí ve společné domácnosti. Nelze navíc opomenout, že obdobným způsobem byla jejich výchova a péče zajištěna také v době, kdy se žalobce nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce současně nevyloučil ani možnost, že by o děti pečovala jejich matka (manželka žalobce), přestože v posledních letech pobývá z pracovních důvodů ve Švédsku. Své děti však také v minulosti navštěvovala a je zřejmé, že by mohla péči o děti na nějakou dobu zastat. Krajský soud proto uzavírá, že vycestování žalobce by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, resp. nedošlo by v jeho důsledku k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života.
35. Žalobce dále namítal, že žalovaný se dostatečně nevyjádřil k bezpečnostní situaci v zemi původu, resp. neobstaral si za tímto účelem dostatek relevantních podkladů. K tomu krajský soud předně uvádí, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné okolnosti svědčící o tom, že by mohl být jakékoliv formě postihu v případě návratu do Vietnamu vystaven. Naopak výslovně uvedl, že nebyl nikdy politicky aktivní, přičemž ve Vietnamu, kam se do roku 2009 navracel, neměl žádné problémy. Až v žalobě uplatněné tvrzení o hrozbě vážné újmy uvěznění či jiné formy represe se proto jeví jako účelové.
36. Bez ohledu na tuto skutečnost je nutné doplnit, že žalovaný při rozhodování vycházel ze dvou aktuálních informací o zemi původu, ze kterých nevyplývá, že by ve Vietnamu docházelo k diskriminaci či perzekuci tzv. navrátilců, resp. osob, které v jiném státě neúspěšně žádaly o udělení mezinárodní ochrany. Naopak lze poukázat na ve správním spisu založenou Informaci OAMP ze dne 31. 5. 2019, ze které vyplývá, že ve Vietnamu je garantována svoboda pohybu, včetně vycestování do zahraničí, emigrace a repatriace. Případná omezení nebo riziko nevhodné zacházení či trestání se vztahují pouze na politické aktivisty, osoby odsouzené za ohrožování národní bezpečnosti, nebo příslušníky některých etnických menšin. Tamní vláda navíc spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi, a to rovněž ve vztahu k ochraně navrátilců, resp. neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu.
37. V řízení pak nevyšly najevo žádné indicie svědčící o tom, že by žalobce patřil do kategorie osob, které mohou být v určitých případech pronásledovány či jiné formě perzekuce vystaveny. Na tom podle názoru zdejšího soudu nic nemění ani žalobcem odkazovaná zpráva organizace Freedom House – Svoboda ve světě 2017, která poukazuje na ojedinělé případy repatriace a uvěznění osob, které měly být v minulosti postihnuty poté, co je australské orgány zadržely na otevřeném moři a navrátily do

vlasti. Jedná se o jiné skutkové okolnosti než v případě žalobce, které navíc nebyly v dotčené zprávě blíže vymezeny.

38. Není ani pravdou, že by se žalovaný bezpečností situací ve Vietnamu vůbec nezabýval. Naopak v odůvodnění napadeného rozhodnutí v kontextu opatřených informací o zemi původu stejně jako zdejší soud zdůraznil, že žalobce nebyl v minulosti politicky aktivní, resp. nevyvíjel žádnou protivládní činnost. Proto nejsou dány důvodné pochybnosti o tom, že jeho případný návrat do Vietnamu je bezpečný.
39. Pouze nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že poukaz žalovaného na trestní minulost žalobce v kontextu posouzení míry jeho integrace v české společnosti sice nebyl ve vztahu k věcnému posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany relevantní, ale nejedná se svou povahou o vadu, natož takovou, která by měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. ledna 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.